

UZASADNIENIE

(...) Spółka Akcyjna we W. w pozwie z dnia 08 czerwca 2015r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym i skierowanym przeciwko T. N. (1) wniosła o zasądzenie kwoty 1.946,04 Zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że nabyła wierzycelność objętym pozvem od (...) Spółki Akcyjnej V. I. Grup w W.. Należność dochodzona pozvem stanowi nieuiszczoną przez pozwanego składkę z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC.

Nakazem zapłaty z dnia 15 czerwca 2015 r. wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozvem kwotę wraz z ustawowymi odsetkami i kwotą 630,30 kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany T. N. (1) zaskarżył powyższy nakaz zapłaty w całości, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, że należna składka została zapłacona, nadto dochodzona wierzycelność jest przedawniona, jak również nie doszło do prawidłowej sprzedaży wierzycelności na rzecz powoda.

Wyrokiem z dnia 10 maja 2016r. Sąd Rejonowy w dla Ł. w Ł. zasądził od T. N. (2) na rzecz strony powodowej kwotę 1946,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 czerwca 2015r. do dnia zapłaty przy czym poczynszy od dnia 1 stycznia 2016r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kwotę 647,30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie oparte zostało na następujących ustaleniach stanu faktycznego:

W dniu 3 lipca 2011 r. pozwany T. N. (1) kupił samochód osobowy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu 09 stycznia 2012 r. pozwany T. N. (3) zawarł z (...) Spółką Akcyjną V. (...) w W. umowę obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, dotycząca pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Na potwierdzenie zawarcia umowy została wystawiona polisa (...)-D nr (...). Okres ubezpieczenia rozpoczął się w dniu 09 listopada 2011 r. i trwał do dnia 09 listopada 2012 r. Składka miała zostać zapłaconą w 4 ratach. W dniu zawarcia umowy pozwany zapłacił gotówką pierwszą ratę w kwocie 1.455 zł, druga rata w kwocie 1.424 zł miała zostać zapłacona do dnia 09 lutego 2012 r., trzecia rata w kwocie 1.424 zł do dnia 09 maja 2012 r. a czwarta rata w kwocie 1.423 zł do dnia 09 sierpnia 2012 r.

W dniu 1 kwietnia 2015 r. (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. zawarła z (...) Spółką Akcyjną we W. umowę sprzedaży wierzycelności, której przedmiotem była również wierzycelność wobec pozwanego T. N. (1).

Przy takich ustaleniach stanu faktycznego Sąd I instancji wywiódł, że powództwo podlegało uwzględnieniu w całości jako uzasadnione.

Powód wywiódł żądanie objęte pozvem z ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Przepis art. 23 ust. 1 powołanej ustawy nakłada na posiadacza pojazdu mechanicznego obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia OC. Umowę taką zawiera się co do zasady na okres jednego roku, jak wynika to z art. 26 ustawy. Stosownie zaś do treści art. 805 § 1 k.c., za świadczoną ochronę ubezpieczeniową ubezpieczający zobowiązany jest zapłacić ekwiwalent w postaci składki.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikało, że pozwany nie zapłacił czwartej raty składki w kwocie 1.423 zł. Rata ta miała zostać zapłacona do dnia 09 sierpnia 2012 r. Wprawdzie w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany twierdził, że zapłacił składkę, jednak nie przedstawił na te okoliczność jakiegokolwiek dowodu, w tym potwierdzenia dokonania wpłaty.

Pozwany zarzucił również, że wierzytelność wobec pozwanego uległa przedawnieniu. Zarzut ten w ocenie Sądu i instancji był chybiony. Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie o zapłatę bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym. Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny inaczej nie stanowi, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W rozpoznawanej sprawie mamy do czynienia z normą szczególną, dotyczącą roszczeń z umowy z ubezpieczenia, bowiem zgodnie z art. 819 § 1 k.c. roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem trzech lat. Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W niniejszej sprawie zapłata składki miała zostać dokonana najpóźniej w dniu 9 sierpnia 2012 r., od dnia następnego roszczenie stało się wymagalne a termin przedawnienia rozpoczął swój bieg. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.). Do przerwania biegu przedawnienia doszło z chwilą wniesienia pozwu, to jest w dniu 8 czerwca 2015 r., a zatem jeszcze przed upływem 3-letniego terminu przedawnienia.

Trzecim zarzutem pozwanego były nieprawidłowości przy sprzedaży wierzytelności. Według pozwanego, zapłata ceny wierzytelności została dokonana po terminie wskazanym w umowie sprzedaży wierzytelności, a zatem sprzedaż jest nieważna. W ocenie Sądu I instancji z tym zarzutem również nie można był się zgodzić. Przeniesienie wierzytelności z (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na (...) Spółkę Akcyjną we W. zostało dokonane pod warunkiem zawieszającym zapłaty pełnej ceny nabycia. Z przedstawionych przez powoda dokumentów wynika, że zapłata została dokonana w całości, choć nie w terminie wskazanym w umowie. Jednak umowa nie przewidywała nieważności czynności prawnej z tego tytułu, zatem doszło do skutecznej sprzedaży wierzytelności, w tym przysługującej wobec pozwanego.

O odsetkach ustawowych w zakresie zaspokojonej należności orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., zasądzając je od dnia wniesienia pozwu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył pozwany.

Skarżący zarzucił Sądowi I instancji wadliwe ustalenia stanu faktycznego .

W apelacji pozwany zakwestionował w ogóle fakt zawarcia umowy ubezpieczenia ze spółką (...). W ocenie skarżącego skoro nie zawarł on umowy ubezpieczenia, to zobowiązanie z tytułu przelewu wierzytelności z tytułu umowy ubezpieczenia nie mogło w ogóle powstać.

Do apelacji skarżący załączył kserokopię wyroku z dnia 23 marca 2016r. wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, którym to wyrokiem sąd oddalił powództwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. skierowane przeciwko T. N. (2) o zapłatę.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

W rozpoznawanej sprawie przeciwko pozwanemu wydany został nakaz w postępowaniu upominawczym.

Pozwany złożył sprzeciw od tego nakazu. Stosownie do art. 503 § 1 k.p.c. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości, czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór, co do istoty sprawy oraz okoliczności faktyczne i dowody.

W rozpoznawanej sprawie pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł, że należna składka została zapłacona, nadto dochodzona wierzytelność jest przedawniona, jak również nie doszło do prawidłowej sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda. W sprzeciwie od nakazu zapłaty jak też w innych pismach procesowych składanych przed Sądem I instancji, skarżący nie podnosił żadnych zarzutów, co do tego, że w ogóle łączyła go z ubezpieczycielem umowa ubezpieczenia – nie kwestionował tej okoliczności.

W piśmie z dnia 20 lutego 2016r. (-k. 110) pełnomocnik skarżącego wręcz stwierdził, że istnienie wierzytelności jest niewątpliwe. Skarżący twierdził, że uiścił całą należność obciążająca go z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia i dlatego powództwo nie jest zasadne (sprzeciw od nakazu zapłaty –k. 7).

Skoro pozwany przed Sądem I instancji nie kwestionował faktu, że ciążyło na nim zobowiązanie z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia pojazdu stanowiącego jego własność, brak jest podstaw do twierdzenia, że ustalenia stanu faktycznego w tym zakresie wadliwy.

Jakkolwiek na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2016r. pełnomocnik pozwanego wskazał na brak legitymacji pozwanego (zapis protokołu rozprawy 00: 01: 28) to wskazał jedynie , że bak jest podpisu pozwanego na dokumentach – przy czym nie określił, o jakiej dokumenty chodzi, podniósł także, że w sprawie analogicznej VIII C 1721 /15 Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi powództwo zostało oddalone. Pełnomocnik pozwanego nie złożył wniosku o dopuszczenie dowodu z tego dokumentu i nie złożył go do akt sprawy . W pozostałej części wypowiedź pełnomocnika pozwanego odnosiła się do skuteczności umowy przelewu zwartego pomiędzy ubezpieczycielem, a stroną powodowa. Pełnomocnik pozwanego nie wycofał zarzutów sprecyzowanych w sprzeciwie – w szczególności nie odwołał oświadczenia pozwanego zawartego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że pozwany uiścił całą należność obciążającą go z tytułu umowy ubezpieczenia.

W tym stanie rzeczy skoro pozwany w sprzeciwie nie kwestionował faktu zawarcia umowy ubezpieczenia, to zasadny Sąd I instancji uzna tę okoliczność za przyznaną przez pozwanego i nie było potrzeby prowadzenia postępowania w tym przedmiocie – stosownie do art. 229 k.p.c., który stanowi, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez strona przeciwna. Pozwany w toku postępowania przed Sądem I instancji nie podnosił żadnych zarzutów w zakresie tego, że łączyła go z ubezpieczycielem umowa ubezpieczenia pojazdu. W szczególności pozwany nie podnosił przed Sądem I instancji zarzutu, że jego ojciec A. N. zawierając w imieniu pozwanego i na jego rzecz umowę ubezpieczenia pojazdu należącego do pozwanego, działał bez pełnomocnictwa pozwanego bądź z przekroczeniem zakresu tego pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 381 k.p.c. Sąd Okręgowy pominął dowód z odpisu wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi spawie sygn. akt VIII C 1721/15, jako dowód spóźniony. Pozwany mógł złożyć wniosek o przeprowadzenie dowodu z tego dokumentu przed Sądem I instancji.

Mając na wadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił apelację, jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.